

er ikke ganske rigtigt. Forholdet var saaledes, at man dog hidtil har regnet med, at en Erklæring, der blev udstedt paa den Maade, som denne Erklæring af 9. Juli blev udstedt — ganske vist af Landmandsbanken, men bagved Landmandsbanken stod baade Nationalbanken og Handelsministeren og godkendte dens Rigtighed —, dog var rigtig. Efter det, der nu er sket, kan man ikke sige andet, end at der er skabt den dybeste Mistillid til de Erklæringer, som gives. Man vil ganske vist kunne sige, som jeg lige har nævnt, at Aktierne vilde have været lige meget eller lige lidt værd den 9. Juli, hvis Banken da var gaaet i Stykker, som de vilde være det i Morgen eller i Overmorgen, hvis Banken nu gaar i Stykker.

Men dertil vil jeg sige, at i alle de Virksomheder, der har staaet overfor Vanskeligheder, og hvor Vanskelighederne er blevet klaret, har Forholdet været dette, at der ikke er givet lang Tid til Underhaandspekulationer, til Underhaandsberegninger. Der har alle de, der har haft Penge i Klemme, som man siger, alle de, der har været interesseret i disse Virksomheder som Aktionærer eller paa anden Maade, staaet lige, idet Forholdene er blevet ordnet paa een Gang, og uden at der har været Tid til at foretage Underhaandsting. Det er efter mit Skøn det triste ved det, vi her staaer overfor, at der ved den Maade, hvorpaa man begyndte at ordne Forholdene i Juli Maaned, er skabt en Forskel, saaledes at de Mennesker, som regnede med, at man burde kunne have Tillid til en Erklæring som den, der blev udstedt, og som derfor har beholdt deres Aktier, nu ligger med den fulde Smerte, medens de, der sagde som saa: der kan muligens læses noget mellem Linierne eller bagved dette eller hint Ord, som gør, at det ikke er helt rigtigt, hvad her staaer skrevet, eller maaske nogle af Lederne af den Virksomhed, det her gælder, har haft Tid til at afsætte deres Aktier til saadanne Priser, at de paa Forhaand har faaet en god Stilling fremfor dem, der saa med Tillid paa den afgivne Erklæring. Og det er ikke alene saaledes, at de, der har haft Tilliden, nu mister deres eget, men de kommer faktisk ogsaa til at participere, altsaa som Tab for dem, i den Gevinst, de andre, der har solgt deres Aktier, har haft, idet det i høj Grad er Landmandsbanken selv, der har opkøbt sine Aktier til en Pris, som er meget højere end den, de i Øjeblikket er værd.

Den Meddelelse, der blev udsendt i Juli Maaned, gik, som omtalt, ud paa, at Nationalbanken skulde indsætte 30 Mill. Kr. i Landmandsbankens Reserve, naar

Tabet paa de 55 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. var afskrevet og Aarsregnskabet var afsluttet. Det var meget for en Bank som Nationalbanken, der selv kun har en Aktiekapital paa 27 Mill. Kr., selv om den er meget stærkt funderet. Det var meget, Nationalbanken gjorde, men ikke for meget, det var et for enhver tilfredsstillende Træk hos en Bank som Nationalbanken, hvis alt bare havde været, som det skulde være, hvis den bare havde haft den fulde Oversigt over, hvad den sagde ja til. Men det kan man jo ikke nu sige, den har haft. Forholdet var det, at Bankinspektøren havde givet de Oplysninger, det ærede Medlem Hr. Hauge nævnte, og som gik ud paa, at han skønnede, at Tabet beløb sig til 144 Mill. Kr. Og nu er der ganske vist ikke noget at sige til, at den Virksomhed, der i Øjeblikket er til Undersøgelse, har et andet Skøn over Tabets Størrelse, og det kan jo være saa heldigt, at Bankinspektøren har været for kritisk i sin Vurdering — det vil Tiden vise, og det vil være glædeligt, om Forholdet er saadan. Men Nationalbanken og Handelsministeren kan ikke sige, at de er blevet vildledt af Landmandsbanken, at de ikke har vidst andet, end hvad Landmandsbanken sagde; thi Statens Repræsentant, Bankinspektøren, har fremsat sit Syn paa de Værdier, der var til Stede, og har derigennem kunnet bidrage til at lukke Øjnene op paa de paa Nationalbanken og Handelsministeren.

Nu er det blevet sagt, at man skønnede, at det vilde være nødvendigt hurtigt at tilvejebringe nogen Ro, og at man ikke saa hurtigt kunde rekonstruere Landmandsbanken, som man havde kunnet rekonstruere de mindre Banker, hvem det var gaaet galt. Lad være, at det er rigtigt, det maa staa ved sit Værd. Men der er gaaet for lang Tid. Naar en Erklæring som den, der her blev udsendt, ikke havde den fulde Lødighed, som en saadan Erklæring burde have, er det efter mit Skøn nærmest en Forbrydelse med hver Dag, der gaar længere end strengt nødvendigt, før den endelige Ordning kommer, den Ordning, som baade Nationalbanken og Handelsministeren vidste skulde og maatte komme. Man har staaet overfor mange Ting; man har jo hørt, at Ledelsen skulde blive siddende, der kom kraftige og bestemte Dementier fra Bankdirektør Glückstadt, fra Bankraad o. s. v.: der skulde ingen Ændringer ske, hvorfor faar vi dog ikke Ro! Men samtidig var Forholdet dette, at det var beregnet, at Bankdirektionen og eventuelt Bankraadet skulde gaa. Det har